

A KARÁCSONYFA ALATT

Családunknak volt egy meghatározó szokása, amikor mindenki a karácsonyfa előtt állt, melynek égő gyertyái meleg fénybe borították a nappalit. Édesapánk felolvasta Lukács evangéliumából Karácsony történetét, majd közösen elénekeltük a „Csendes éj“-t. Ez a rituálé egy különleges jelleget adott a Szentestének. Aki ezt az estét rítus nélkül ünnepli, az hamarosan azt érzi majd, hogy a puszta együttlét és a közös étkezés üressé válik. Éppen ezért fontos ezen az estén a rituálé, hogy a Karácsony valóban ünnep legyen. A család ezekkel a szokásokkal azt fejezi ki, hogy részesedik az elmúlt nemzedékek hit- és életterében. Visszont a szertartásokat újra és újra meg kell töltenünk értelemmel, és odafigyelve kell elvégeznünk azokat. Csupán ekkor lesznek összhangban velünk, és abban a vágyban részesítenek bennünket, amelyet az emberiség ősidőktől fogva a Karácsonnyal kötött össze – a béke, a szeretet, a biztonság, egy új kezdet és az üdvözítő Isten utáni vágyban.

Gondoljuk át időben, hogyan akarjuk ünnepelni a Szentestét. A rituálékról folytatott beszélgetés nemcsak a külső formákat érinti majd, hanem végezetül kapcsolatainkat is: tudunk- és akarunk-e együtt ünnepelni Karácsonykor?

Mielőtt megválaszolnánk ezt a kérdést, meg kell fontolnunk, mi az, ami még közös alapot jelent számunkra, és hogyan juttathatjuk ezt kifejezésre ezen a Szent Ünnepen.

Anselm Grün, OSB

Áprily Lajos: Karácsony-est

Angyal zenéje, gyertyafény –
kincsese kezem hogy lett szegény?

Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.

Mi győzött érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?

Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?

Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.

Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.

A Fehér Barátok nyomában jártunk

Az idei 5. csallóközi gyalogos zarándoklat 12 napos volt és az egész Máriavölgyi zarándokúton valósult meg. Ez a zarándoklat a “Pálosok nyomában” megnevezést hordozza, hiszen az útvonala két pálos búcsújáró helyet köt össze, mégpedig a magyarországi Márianosztrát és az egykoron, pálosok által alapított, Pozsonyhoz közeli kegyhelyet, Máriavölgyet. A zarándokútvonal ezen kívül Ciglédkét is érinti, ahol szintén éltek pálosok. Zarándoklatunk során viszont még más pálos vonatkozásra is fényt derült.

A zarándokok szeptember 25-én, kedden, 9 órakor gyülekeztek a márianosztrai Magyarok Nagyasszonya-bazilikában. A zarándokáldás után 8 zarándokot bocsátott útnak a felvidéki származású András atya.

A Börzsöny erdeiben egy patak völgyében haladtunk, ahol különleges látványban volt részünk: még zöld falevelek lógtak a fákról, de a lábunk alatt barna avarban gázoltunk. Bényben Szalay András atya bemutatta nekünk a szépséges és felújított premontrei templomot és a mellette található Tizenkét apostol-körtemplomot. Másnap szép, öreg fákkal szegélyezett úton haladtunk Bény és Bart között. A szőgyéniek már a falu szélén levő Visonta-i Keresztnél vártak minket. Itt együtt imádkoztunk, majd pedig közösen zarándokoltunk a falu felé. A helybeli plébániatemplomot Fekete László zarándoktársunk mutatta be. Ezt követően a templom előtti téren a szőgyéni hívektől kedves megvendégelésben részesültünk.

Miután megpihentünk, az egyik szőgyéni hittestvérünk zarándokcsoportunkat a falu feletti Fehér Keresztig kísértte el. Elmondta, hogy amikor a helyiek, bármely irányba, zarándoklatra mentek, akkor mindig megálltak ennél a keresztnél. Ez hely nemcsak a csendes imára ad alkalmat, hanem arra is, hogy a csodás tájban gyönyörködhesünk, mivel innen szép kilátás nyílik a falura és annak környékére, háttérben a Börzsöny hegyvonulatával.

Szőgyén és Kürt határában, a két község közé, 2019-ben tervezett tanösvény nyomvonalán haladtunk. Kürtön Maga Péter helyi plébános, kimondottan nekünk, zarándokoknak mutatott be szentmisét. Másnap a falubeli Jankulár Veronika ismertette velünk Ciglédke történetét. Ezen a csodás, nem mindennapi, Szűz Mária tiszteletére létesített búcsújáróhelyen, régebben pálosok éltek.

Udvardra való megérkezésünket követően Salgó Tibor barátunk mutatta be nekünk a Szent Adalbert-templomot és a falu szé-

lén található Kálváriát. A templomban ismét találkoztunk a pálosokkal, hiszen a padok az immár elpusztult, Máriacsalád-i pálos kegyhelyről kerültek ide.

Udvardot elhagyva átkeltünk a Zsitván, majd nemsokára megérkeztünk Érsekújvárba. A szálláshelyünkön szeretetlakomával vártak bennünket.

Zarándoklatunk alatt még Gútát, Nagymegyert, Bóst, Egyházgellét, Bacsfa-Szentantalt, Dénesdet és Pozsonyt érintettük. Október 13-án érkeztünk meg

Máriavölgybe, ahol a zarándokszálláson éjszakáztunk. Másnap egy kissé megfáradtan, de egyúttal hálatelt szívvel vetünk részt a Magyarok Nagyasszonya ünnepe alkalmából bemutatott szentmisén. A fenti gondolatok csak egy kis ízelítőt nyújtanak a zarándoklatból. A részletes beszámolót az érdeklődők a www.mariaut.sk oldalon olvashatják.

Méhes Richárd

„A legígéretesebb, de legnehezebb szakma az élet.”

Testi-lelki feltöltődés Óbudaváron

Október első hétvége, szombat. Tamással újra Óbudavár felé vezetett az utunk, barátaink, Katka és András társaságában. „A sorozatok világát éljük”- ezzel a gondolattal szeretnék rákapcsolódni Sylvia barátunk, az Ecclesia 2017/4 számában megjelent írásához, és Cirill Atya szavaival élve: „Ami már egyszer megtörtént, az már hagyománnyá válik.”

Hogyan is találkoztunk a Magyar Schönstatti Mozgalommal? Először talán megjegyezném, hogy a schönstatti apostoli mozgalom egy katolikus lelkeségi mozgalom, nevét pedig arról a helyről kapta, ahol megalapították. Központi célkitűzése, hogy a római katolikus egyházon belül megtartsa és életre váltsa a második vatikáni zsinat szellemiségét.

Viktor fiunk, osztálytársával, Ther Istvánnal, négy éven keresztül, egy padot

koptatott Pannonhalmán, a bencés gimnáziumban. A szülői értekezleteken megismerkedtünk István szüleivel, Ágnessel és Tónival. Ismeretségünk csak később alakult barátsággá, amikor fiaink már befejezték a gimnáziumot. Ezt követően István szüleivel Tihanyban találkoztunk, az ottani bencés apát, Richárd Atya által szervezett „Tetőtéri esték”-en. Már Pannonhalmán is feltűnt a Ther házaspár egyenes, konstruktív, lényeglátó mivolta, Istenbe és a jövőbe vetett erős hite. Mindketten építőmérnökök, tervezéssel és egyúttal kivitelezéssel foglalkoznak. Talán ezért is nagy hozzáértéssel és lelkesedéssel meséltek az óbudavári kápolna építéséről és az ottani programokról. Úgy éreztem, hogy jó velük lenni, valami bensőséges nyugalom árad belőlük.

Egy kis kanyar után ismét visszatérnék

az októberi, szombati zarándokutunkhoz. Megérkezésünk után a Ther házaspár is megérkezett Óbudavárra. Barátainknak szívvel-lélekkel mutatták be a Magyar Schönstatti Mozgalom helyi központját. Elmondták, hogyan épült, és miként találkoztak a Godány házaspárral, akik Németországból hozták el Magyarországra a Schönstatti Mozgalmat. Azt is megszegtük velünk, hogyan váltak a mozgalom tagjaivá, és miként tartottak hosszú időn keresztül előadásokat a házasságról, a családról, az egymásra való odafigyelésről. Ma már ezt a feladatot, részben, a fiatalabb nemzedék vette át tőlük, nem utolsó sorban öt fiuk, családjaikkal. Ebéd után, a gyönyörű, szélcsendes nap-sütésben, végig jártuk a közeli ligetben kialakított Házaspárok Útját. Én férjemmel, Tamással most a Pécsi Rita és Uzsalay Zoltán gondolataim elmélkedve sétáltunk megállótól megállóig. Már régen nem neveltünk ilyen felszabadultan a saját életünk gondterheltség vélt részletein – mindehhez remek útmutatóul szolgált a gondolatokat tartalmazó könyvecske. A visszafele vezető úton megálltunk Ti-

hanyban. Még siklottak a vitorlások, csillogóan fénylett a Balaton ezerszínű vize. A Rege cukrászda finomságait megízelve, utunkat hazafelé vettük.

Vannak helyek ahová visszavágyunk. Ezért, aki úgy gondolja, hogy 2019-ben velünk tart, már most írja be a naptárjába: „Október 5. szombat, Óbudavár” Mi, remélhetőleg, ott leszünk.

A Magyar Schönstatti Mozgalom óbudavári központja egy hely, ahol az önkéntesek sokat dolgoznak és szolgálatot teljesítenek a családok fennmaradásáért. Soraimat a Godány házaspár gondolataival zárom: „*A Házaspárok Útja mindazoknak szól, akik ráébredtek arra, hogy a házasságuk, családi és személyes életük, a világgal való kapcsolatuk nem működik csak úgy magától, hanem tenni kell érte. A legígéretesebb, de legnehezebb szakma az élet. A Házaspárok Útja segítséget szeretne nyújtani ahhoz, hogy a házastársak, életútjukon, újra és újra egymásra találjanak, gyermekeiket helyesen neveljék, és otthonaikban boldog családi életet éljenek.*”

HLAVIČKA GERTRÚD

„... mert a tisztaság csodálatos dolog, tisztán élni a legnagyobb boldogság.”

Imaest a fiatalok lelki tisztaságáért

Októberben a Kárpát-medencében közel húsz helyen tartottak imaestet a lelki tisztaságért, a tiszta szerelemért. 2009-ben Bíró László püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferense hirdette meg az imaestet, melynek célja, hogy fiatalokat a lelki tisztaság megélésében segítse, s ennek köszönhetően

majd boldog házasságban élhessenek, szerelmük által is tanúságot téve a krisztusi életről.

Az érsekújvári székhelyű IGNIS Polgári Társulás immár negyedik alkalommal csatlakozott a felhíváshoz, így is képviselve a Felvidéket. A napfényes, októberi kora estén, a Szent Kereszt Felmagasztalása

Plébániatemplom melletti Marianum épületében gyülekezett a szépszámú közönség. A környező falvakból is érkeztek érdeklődők - Andódról, Farnadról, Kütről, Szímőről, Szőgyénből és Udvardról. Minden korosztály képviseltette magát, de többségben középiskolás korú fiatalok, fiatal felnőttek és házaspárok, jegyesek, hitoktatók vettek részt az imaesten.

Ebből az alkalomból Puss Sándor Atya - aki az egyetlen magyar jezsuita szerzetes a Felvidéken - Kassáról érkezett Érsekújvárra. Előadásának a „Gondolatok a lelki tisztaságról” címet adta. Sándor Atya elmondta, hogy az intimitást a mai világ másként, nem a Teremtő szándéka szerint, értelmezi. A keresztények számára viszont iránytűként szolgál a Tízparancsolat szellemi és erkölcsi üzenete. Ennek a szellemiségében magyarázta az atya a lelki tisztaságot, a tiszta jellemet és a tiszta szerelmet, s ennek kapcsán, a 6. parancsolat által, az utána következő parancsok megértését és megélését.

A szentek példát mutatnak a mai kor emberének a lelki tisztaság és a szív tisztaságának megszerzésének és megőrzésének útján. Sándor Atya két olyan szentről emlékezett meg, akiket a katolikus egyház a lelki tisztaság szentjeiként tisztel. 450 éve született Gonzaga Szent Alajos, aki a világi életről lemondva, a jezsuita szerzetesi életet választotta, és 450 éve halt meg Kosztka Szent Szaniszló, a mártírként fiatalon elhunyt jezsuita novícius. Mindketten a fiatalok védőszentjei.

Az elhangzott gondolatok után az előadó két rövidfilm levetítésével szemléltette a lelki és szívbeli tisztaságot, a tiszta szerelmet és annak ellentétjét.

Az előadás után Sándor Atya szentmisét mutatott be plébániatemplomban. Pál apostol Galatákhöz írt levelének 5. versszakából elhangzott a test cselekedetei mellett a lélek gyümölcseinek ismertetése, s ezek a szeretet, az öröm, a békesség, a türelem, a kedvesség, a jóság, a hűség, a szelídség, és az önmegtartóztatás. . „A tiszta dolgok a legjobbak: a tiszta levegő,

a tiszta víz, a tiszta étel, a tiszta test, és a tiszta lélek. Építsük tovább a lelki tisztaságot, a szív tisztaságot, mert a tisztaság csodálatos dolog. A tiszta dolgoknak lehet örülni és tisztán élni, a legnagyobb boldogság”-szentbeszédében erre buzdított bennünket az atya. A szentmisét és az Oltáriszentség zenés áhítatát Tóth Lehel gitárjátéka ragyogta be. Az egyes imákat a bérmálás szentségének

felvételéhez készülő fiatalok olvasták fel. Imádkoztunk a lelki és testi tisztaság megőrzéséért, valamint azért, hogy a fiatalok mellé olyan nevelőket adjon az Isten, akik megmutatják, miként érhetik el és tarthatják meg a lelki tisztaságot. A szentgyónási alkalmat a helybeli atyák, Durčo Zoltán és Andrusko Gyula tették lehetővé. Ezt követően ismét a Marianumban folytatódott az ima est, ahol Loyolai Ignác életét bemutató, 2016-ban készült nagyszerű filmet tekinthettük meg.

Berényi Kornélia

Elmélkedés egy baráti találkozón

Egy baráti találkozó sokféle lehet. Az általában, havi rendszerességgel megtartott együttlétek alkalmával, a Széchenyi György Baráti Kör tagjai egy olyan bensőséges légkört és nyitottságot teremtenek, melyben ösztönző tudatállapotok megtapasztalására, az isteni szeretet és igazságok megsejtésére és átélésére nyílik lehetőség.

Október utolsó hétféji találkozóján Szent Lukács egyik evangéliumi részlete felett elméltünk (lásd Lk 13, 1-9). Itt Lukács evangélista attól az évezredes zsidó és keresztény szemléletmódtól próbál minket megszabadítani, amely szerint az embereket azért érik utol a bajok és tragédiák, mert bűnösök, és nem teljesítik Isten parancsait. A Lukács szerint leírt történetben a hírhozók beszámolnak Pilátus megtorló intézkedéséről, amikor a júdeai helytartó megelégtelte a galileai zelóták magatartását, vagyis azt, hogy a tömegben elrejtőzve, leszúrták a római katonákat és a római megszállókkal együttműködő zsidókat. A hírhozók beszámolóját követően, Jézus azokról az emberekről beszél, akikre Siloámban rádólt a torony, és ennek a tömegkatasztrófának az áldozatai lettek. A Mester viszont egyik eseményben sem ad teret annak a szemléletmódnak, hogy az embereknek azért kellett meghalniuk, mert Isten előtt bűnösök voltak. Éppen ellenkezőleg, a halálos balesetet szenvedőkről, vagy a megtorlást gyakorló hatalmasok által meggyilkoltakról egyaránt kijelenti, hogy nem voltak bűnösebbek azoknál, akik élet-

ben maradtak. Isten ugyanis nem áll bosszút a bűnösökön. Jézus egyidejűleg arra szólít fel bennünket, hogy Istennel együttműködve teremjük meg a Neki tetsző jócselekedetek gyümölcsseit azon a helyen, ahová éppen állít bennünket.

Közeledik Karácsony ünnepe. Nézzünk önmagunkba, és fedezzük fel, hogy nem csupán az adakozás a jócselekedet. Egyaránt fontos, hogy megkülönböztetés nélkül vegyük észre a mellettünk lévő emberek testi és lelki nehézségeit, és ne menjünk el mellettük azzal a tudattal, hogy az ő sorsuk nem érint bennünket.

A szőlő és a terméketlen fügefa Izrael népének, de egyúttal a ma emberének is képletes megjelenítése. Türelemmel hív bennünket a másik ember felé azzal, hogy akkor is adjunk esélyt a másinak, ha rossz úton jár. Jézus még a szüret, a fügeérés előtt, látni szeretné a fügefa termésének növekedését. Azt szeretné látni rajtunk, hogy volt értelme a világba szólítania minket. Maradandó, értékes gyümölcsöket vár tőlünk, ezért ne késlekedjünk!

A fenti gondolatok elemzése után az agapén kötetlen beszélgetést folytattunk egymással. Ezt követően találkozónkat szűkebb illetve tágabb közösségünket érintő, időszerű gondolatok megbeszélésével zártuk le.

Induljunk, és töltsük be Isten gyümölcs-termő küldetését itt, és most!

Hegedűs Erzsébet

A szellem ünnepi pillanata Pannonhalmán

A „Plébánosok és teológusok napja” résztvevői különleges előadásokat hallhattak október 18-án Pannonhalmán. A bencés gimnázium dísztermében Anselm Grün, német bencés szerzetes és Tomáš Halík cseh teológiai professzor osztotta meg gondolatait a résztvevőkkel. Megadatot számunkra, hogy a lelki napon, néhányan, Érsekújvárból is részt vehettünk.

Anselm Grün lelkünk azon gondjairól beszélt, melyek például a munkahelyünkől, az ott ránk nehezedő nyomásból, kapcsolatainkból vagy a közösségi médiából fakadhatnak. A közösségi oldalak nyomását nagymértékben az ön-optimizálás tendenciája okozza. Ez kimeríti az énünket, és gyakran depresszióhoz vezet. Azért vagyunk képtelenek önmagunk elfogadására, mert az önmagunkról alkotott ideál nem esik egybe valódi énünkkel. A „belső bíró” szüntelenül vádol minket. Egyfelől a spiritualitásra vágyunk, másfelől viszont túl magasak az elvárásaink önmagunkkal szemben. Sok emberre jellemző, hogy spirituálisan otthontalanná válik. Sőt, aki hívő családba születik, felnőttként ő is megtapasztalhatja, hogy már nincs otthon gyermekora hitében, s gyakran nincs otthon az Egyházban sem. Napjaink embere gyakran nem csak a vallásában és az otthonában veszíti el az „otthonát”, hanem önmagában is. Vajon hogyan találhatunk otthonra önmagunkban? Először is: ki kell békülnünk önmagunkkal. Humilitásra van szükség, alászállásra saját földhözragadtságunkba. „A keresztéről mindenkit magamhoz vonzok”

– mondta Krisztus (vö. Jn 12,32). A kereszt azt is jelenti számunkra, hogy átölelünk minden pólust. Aki végig járja az önmagához vezető utat, az eljut a kereszthez is. Búcsút tud inteni az áldozatszerepnek, amelybe oly könnyen beleesünk.

Életünk folyamán különféle sebzettségek és sértettségek érnek bennünket. Ezekbe viszont nem szabad beleragadnunk, mert az áldozatból agresszív energiák szabadulnak fel. Hogyan inthetünk búcsút ezeknek az állapotoknak? Például az áldás révén: „Áldjátok azokat, akik átkoznak” – mondta Jézus. Jó gyakorlat lehet, ha gondolatban öt percen keresztül az áldás gesztusával fordulunk afelé, aki megbántott minket.

Ott, ahol belül Isten uralkodik, ott a külső hatalmasságok nem uralkodhatnak el. Mélyen bennem van egy csendes tér, ahol szabad vagyok mások elvárásaitól, ahol eredeti vagyok, önmagam vagyok, jelen vagyok. Ahol tiszta vagyok, áttetsző; ahol nincs tere a bűntudatomnak. Sok hibát elkövettem, de ezen a ponton megőrizhetem az önazonosságomat.

Milyen kihívást intéz mindez a jelenkori Egyház felé? Változnia kell, hogy a spiritualitást keresők otthonra találjanak benne. Meg kell hallgatnia az embereket, az idegent, a másikat; megérteni, mi mozgatja őket. Nincsenek végleges válaszok, újra és újra meg kell küzdeni értük, és együtt kell vándorolni az emberekkel. Nincs maradandó városunk, viszont amikor Jézusra nézünk, az otthontalanság pillanataiban felsejlik valami az

otthonból. Nem elég panaszkodni, hogy az emberek elveszítették spirituális otthonukat, nekünk is meg kell keresnünk magunkban a sajátunkat, meg kell küzdenünk a saját hitünkért. Dialógust kell folytatnunk a minket körülvevő világgal, a többi vallással és az ateizmussal egyaránt.

Tomáš Halík cseh szociológus és pap a spiritualitást az ateizmus tükrében vizsgálta. Elmondta, ő mindig elborzad, amikor „a hit fennhézását” látja, illetve akkor is, amikor a szekuláris fél elvakult megvetéssel viszonyul a hívőkhöz. A hit gondolkodás nélkül és a gondolkodás hit nélkül egyaránt veszélyes, éppen ezért a szekularitás és a hit párbeszédére van szükség. A hívő ember sosem teljesen hívő, a bizonytalanság, szorongás pillanatait ő is átéli. Ugyanakkor a hitetlennél is ott a hit, még ha sokszor nincs is tudatában; nem zárul be a megszólítás előtt, csak nem teszi föl a kérdést, honnan jön ez a hang.

A hit az értelemben vetett ösbizalom, míg a hitetlenség mögött ezzel ellenkező élettapasztalatok állnak: a képtelenség átélése, az értelem hiánya, Isten hallgatása. Ezt a hallgatást a hit is ismeri, de a hit többek között éppen az, hogy kibírjuk, elviseljük Isten hallgatásának időszakait. Ami magától értetődő, az nem kér hitet; a hit pont a hallgatás, az alkony idején jelenik meg. Isten rejtettsége, a világ számos paradoxona értelmezhető úgy is, ahogy a hitetlenek értelmezik: hogy nincs Isten; mi azonban tudunk más értelmezésről is. Hit, remény és szeretet kell hozzá, hogy türelemmel átvészeljük Isten távollétének idejét. Halík professzor a hit és az ateizmus fő különbségét eb-

ben a türelemben látja, a türelem útjában, mely átvisz a sötétségen. Általában ez hosszú utazást jelent, de tudjuk, Isten nem a felszínen lakik. Ritkán kiált valami olyan erősen Isten után, mint távollétének tapasztalata. A vallási útkeresés értelme a hiányon keresztül világosodik meg. Ha a világ tökéletes lenne, nem lenne okunk Istent keresni. Az érett hitnek integrálnia kell tapasztalatait Istenről, világról, hallgatásról, hogy ne pusztán felületesen éljük meg hitünket.

Az, hogy „Isten halott”, nagypénteki részigazság, melyet a teljes húsvéti történetbe kell ágyazni... A keresztények hite is húsvéti: olykor meghal, majd feltámad. Mindkettő kairosz, az érlelődés alkalma. Halík professzor kiemelte: Tamás apostol mondja ki Krisztus istenségét, tehát az elszakíthatatlanságot Krisztus sebeitől. Ő nem hisz a sebek nélküli Krisztusban – sem a sebek nélküli Egyházban. Természetesen nekünk is lehetnek sebeink. Nem kell szépíteni magunkat, nem kell álarcot hordanunk. El kell viselnünk saját sebeinket és az Egyház sebeit egyaránt. Az Egyház jövője attól függ, mennyire lesz képes megszólítani a kereső embereket. Ehhez radikálisan ki kell tárgítani a tereit, nemcsak a ténylegeseket, de az intellektuális és szellemi tereket is. XVI. Benedek pápa szavaival élve „alkotó kisebbséggé kell lennünk”.

A Pannonhalmán elhangzott, magával ragadó előadások segítettek a két szerző közös könyvének áttanulmányozásában. A „Távol az Isten. Hit és hitetlenség párbeszéde” című könyvet szeretettel ajánlom mindenkinek.

Istenes Marica, a Magyar Kurír nyomán

Karácsonyi készüllet az újvári ferencesbarátok templomában

A karácsonyi készülletet, a ferences közösségben, már Mindenszentek után szokás kezdeni, nehogy meglepjen bennünket az ünnep.

Ezidén 17. alkalommal készítetünk közösen **adventi koszorút**. A koszorú dísz is, ám a családi **adventi imádságok** tűzhelye is. Ezt az elmélyülést segíti a budai ferencesek által elkészített **adventi lelki lap**, amely a magyar nyelvű ferences közösségek közös készüllete, valamint a kicsinyek **betlehemes színezője**. Egy **jócslekedet** - egy színezés: nemcsak a lap, hanem az életünk is színessé válik.

Roráté mise - sajnos, csak három adventi szombat hajnalban. A születendő élettekért és fiatal családokért imádkozunk.

Eucharisztikus lelkinap. Az imádságé a fő szerep, valamint a tanítás. A szentmisén találkozunk elsősorban az Eucharisztia élő valóságával. A tanítás erről szól. Ismerni a szertartást, élni a liturgiában, elvinni a találkozás örömeit. Nagy dolog, amikor hatvan-nyolcvan ember részt vesz a lelkigyakorlaton, a lelki napon. Ám hol vannak a többiek? Vagy megelégszünk azzal, hogy hitünk gyakorlása a vasárnapra szorítkozik?

A ferences templomban a hétköznapi reggeli misék kétnyelvűek, a pap szlovák szavára magyar a felelet, de hát ez nem az,

amire vár Isten népe. Egyebként, ez sokszor ürügynek is jó, miért maradok távol. Köszönet Kovács László lelkiatyának, aki a csütörtöki miséket és iskolai távollétem miatt a péntek esti miséket szolgálja. Ígéretet kaptunk a plébánia papjaitól is, a ha minden kötél szakad, itt vannak. Köszönjük.

A **péntek esti szentmiséken** igyekszem ott lenni. Ma, amikor ezeket a sorokat írom, közel kettőszáz gyereket hagytam ott Szentendrén. „Ki Mit Tud” - ot tartottak, az osztályom volt az egyik szervező. Az újvári ferences templomban viszont nem voltak kétszázan. Szóval, sokszor hangzik fel az igény, kellenek a papok, ám amikor a hívek jelenléte kerül szóba, akkor mindig van kifogás, pl. hogy hideg a templom. A szent áldozat bemutatása az egyház nagy közösségében történik, független a jelenlevők számától. Sokszor azért felmerül bennem a kérdés: van-e annyi törekvés az újvári hívők között,

hogy érdemes-e ennyire törni magam érte? Misékről, lelki napról távolmaradók - a lelki élet sekélyessége már nem csak fenyeget, hanem már jelen is van ez a megdöbentő miminimalizmus. **A jelenlétünket ugyanis senki és semmi nem pótolhatja.**

Kovalcsik Cirill, OFM

Keresztény útkeresés a XXI. században

Felgyorsult, a valódi értékeket gyakran nélkülöző világunkban, akarva-akaratlanul, feltesszük magunkban a kérdést: vajon merre tart a mai kor társadalma, és miként viszonyulunk a kialakult helyzethez? Úgy látszik, egy olyan korban élünk, amikor az udvariasság gyengeségnek, a becstelen eszközökkel elért anyagi meggazdagodás, a munkahelyi, társadalmi vagy politikai ranglétrán történt feljebbjutás ügyességnek viszont az erkölcsi normákra való hivatkozás antidemokratikus megnyilatkozásnak számít.

Sajnos, ezt a tapasztalva, elsősorban a felnőtt fiatal nemzedék egy része nem a szülőföldön, hanem inkább annak határain túl keres megélhetést, és alapít új otthonot. Természetesen, az ember tiszteletben tartja, és bizonyos szempontból meg is érti az ilyen jellegű elhatározást. Az otthonmaradottak közül, - elismeréssel és tisztelettel gondolva az önfeláldozó fiatalok szűk csoportjára, - aránylag sokan, a tömegszórakoztatás kultúrájának és a szakadatlan fogyasztásnak esnek áldozatul, és csupán saját éleletszükségletük és anyagi értelemben vett jólétük biztosítására összpontosítanak. Sajnos, a legtöbb esetben közönnel, azaz érdektelenül viszonyulnak a közösségteremtéshez, a közös, osztársadalmi problémák megoldásához, nem képesek mások meghallgatására és megértésére sem. Ennek láttán az emberben olyan kérdések fogalmazódnak meg, amelyek a szülőföldön, - tágabb értelemben véve, a Kárpát-medencében - megvalósított, anyagi és szellemi jellegű értékteremtéssel, a társadalmi és politikai viszonylat-

ban vett érdeképiselettel, az emberhez méltó életkörülmények kialakításával függenek össze. Ide kívánkozik az a kérdés is, vajon az elkövetkező időszakban, lesznek-e tehetséges és önfeláldozó egyének, akik majd vállalkoznak erre a feladatra? Úgy gondolom, hogy a történelem folyamán mindig is voltak olyan gondok és tökéletlenségek, melyekkel szembe kellett nézniük az embereknek. Ennek kapcsán elmondhatjuk, hogy mi, magunkat kereszténynek valló emberek,

az evangéliumi Örömhír által, egy nagyszerű ajándékban részesültünk. Ugyanis ez a 2000 évvel ezelőtt, Betlehemben megszületett Ajándék fontos szerepet játszhat életünk alakításánál, és ugyanakkor, a nehéz helyzetek közepette is, segítségünkre lehet. Itt nem olyan, Istenbe vetett hitről van szó, amikor tétlenül nézzük az élet folyását, és arra várunk, hogy a dolgok, majd rendeződnek valahogy. Éppen ellenkezőleg, a keresztény élethivatását hitelesen gyakorló ember, az Istentől kért és megkapott kegyelem által, az életbölcsestől, a szív és az ész elválaszthatatlan, egymást kölcsönösen kiegészítő kapcsolatáról tesz tanúbizon-

ságot. Az ilyen jellegű magatartás nem csupán a gondok és nehéz élethelyzetek elfogadásában illetve megoldásában szolgálhat segítségül. A Lélek gyümölcsein kívül (lásd Pál apostol galatákhöz írt levelét, 5:22-23) olyan nemes jellembeli tulajdonságok elsajátításához is vezethet, mint az odaadó szolgálat, a bőkezű nagylelkűség, az őszinte alázat valamint az emberi gyarlóságokat is elfogadó kölcsönös megértés és megbocsájtás.

A keresztény hagyomány szerint, Péter apostol, amikor elhagyni szándékozott Rómát, hogy elmeneküljön a vértanúság elől, a városból kivetető úton Jézussal találkozott, és megkérdezte tőle: „Domine, quo vadis?” - „Uram, hová mész?” Jézus azt válaszolta Péternek, hogy Rómába megy, és vállalja helyette a megfeszítést. Ekkor az apostol visszatért a városba, és vértanúhalált szenvedett.

Vizsgálva az emberiség történelmét, nemcsak fizikai értelemben vett vértanúságról szerezhetünk tudomást. Amíg például a földkerekség néhány országában még ma is létezik vörös vértanúság, a XX. század Európáját is inkább az ún. fehér vértanúság jellemezte. Olyan emberekről van szó, akik, habár természetes halállal haltak meg, de az uralmon lévő társadalmi rendszer vallásüldöző politikája ellenére, az igazságért küzdöt-

tek, és az erényeket a vértanúsággal felérő módon gyakorolták.

Az elmúlt század 80-as éveinek végén, a Közép- és Kelet-Európában bekövetkezett társadalmi rendszerváltás, a pozitív megnyilatkozásokon kívül, aránylag sok negatívumot is hozott magával. Az sem kizárt, hogy az egyre inkább szekularizálódó Európában a keresztények üldözése, - habár sokkal kifinomultabb és árnyaltabb eszközökkel, - tovább folytatódik. A szabados életfelfogás és a fogyasztói társadalom adta lehetőségek ugyanis más jelleggel korlátozhatnak bennünket. Olyan nem kívánt hatást gyakorolhatnak a szív, tehát a lélek és az ész kölcsönös kapcsolatára, amely az ember jellemének pozitív irányban történt kibontakoztatását folyásolja be, és az embereket nem csak egymástól, de az Istentől is eltávolíthatja.

Legyünk tehát résen! Merítsünk erőt a vértanúk példájából, és váltsuk valóra a fent felsorolt erényeket. Így majd hittel remélhetjük, hogy a Mennyei Jeruzsálem felé vezető úton, a szülőföldünkhöz, keresztény és nemzeti kultúránkhöz való hűséges ragaszkodással, mi is részesei lehetünk egy emberséges és igazságos társadalom kialakításának.

Török András

Impresszum:

ECCLÉSIA - Az érsekújvári magyar katolikus közösség lapja

Megjelenik az egyházi év időszakaiban, évente 4-szer, 300 példányban.

Adományokból fenntartott kiadvány. Számlaszám:

150 47776/5200; IBAN: Sk 37 5200 0000 0000 150477776

Kiadó: Via Mariae, polgári társulás

Felelős: Török András

Elérhetőség: e-mail: torok.bandika@gmail.com;

mobil: +421 903 438 380

Grafikai szerkesztő: Bodzás Gergely

Munkatársak: Andruskó Gyula, Baka Szilvia, Berta Zoltán, Csémi Szilárd, Danczi Mónika, Ďurčo Zoltán, Fabó Éva, Hegedűs Erzsébet, Hlavička Gertrúd, Hlavička Tamás, Istenes József, Istenes Marica, Kantár Balázs, Kiss Angelika, Kovalcsik Cirill OFM, Nagy Endre, Nagy László, Pekarik Katica, Pócs Gabriella, Sárai Erika, Stifner Ivett, Sikula Katalin, Zajček József, Zajček Tamás, Závodsky Dana, Zsidó János.

Wass Albert: Karácsonyi mese (részlet)

„A föld sötét volt és hideg. Az emberek tapogatódzva jártak az utcákon. Akinek még volt egy darabka száraz, fagyott kenyere, az elbújt vele a pincék mélyére, hogy ne kelljen, megossza mással, s akinek még tűz égett a kemencéjében, az fegyverrel őrizte szobája melegét a megfagyóktól. Az angyal nagyon elszomorodott, hogy hasztalan járta az emberi világot, mert nem talált benne sehol egy fikarcnyi jóságot sem. Lassanként kiért a városból, s egyszerre csak összetalálkozott a sötétben egy emberrel, aki egy döntött fát vonszolt magával. Kiehézett, sovány ember volt, s csak szakadt rongyok borították a testét. „Minek kínlódsz ezzel a fával?” – kérdezte az angyal. – „Hiszen, ha tüzet gyújtánál belőle magadnak itt, ahol állsz, megmelegedhetnél mellette.” „Jaj, lelkem, nem tehetem én azt.” - felelte az ember. – „Asszonyom, s kicsi fiacskám van otthon, s olyan gyöngék már, hogy idáig nem jöhetnének el. Haza kell, vigyem nekik ezt a fát, ha bele is pusztulok.” Az angyal megsajnálta az embert, és segített neki a fával. Egyszerre csak odaértek vele a sárból rakott kunyhóhoz, ahol a szegény ember élt. Az ember tüzet rakott a kemencében, s egyszeriben meleg lett tőle a kicsi ház. Míg egy sápadtra éhezett asszony s egy didergő kisfiú odahúzódtak a tűz mellé melegedni, az

angyal meggyújtott egy gyertyát az ember szívében, mert jóságot talált abban. „Édesanyám, éhes vagyok...” - nyöszörögte a gyermek, s az asszony elővett egy darab száraz kenyeret, letörte az egyik sarkát, s odanyújtotta a gyermeknek. „Miért nem eszed meg magad a többi? - kérdezte az angyal. - „Hiszen magad is olyan éhes vagy, hogy maholnap meghalsz.” - „Az nem baj, ha én meghalok - felelte az asszony -, csak legyen, mit egyék a kicsi fiam.” S az angyal ott nyomban meggyújtotta a második gyertyát is, és odahelyezte az asszony szívébe. A gyermek leharapott egy kis darabot a kenyér sarkából, aztán megszólalt: „Édesanyám, elhozhatom két kis játszótársamat a szomszédból? Ők is éhesek, s nincs tűz a házukban.” Az angyal pedig meggyújtotta a harmadik gyertyát is, és odaadta a kisfiúnak, aki boldogan szaladt ki a gyertyával a sötét éjszakába, hogy fénye mellett odavezesse kis társait a tűzhöz és a kenyérhez. S pontosan ekkor az Úristen alánézett a földre, s a nagy-nagy sötétségben meglátott három kis pislákoló gyertyalángot. És úgy megörvendett annak, hogy az angyal mégis talált jóságot a földön, s azon nyomban megszüntette a sötétséget, visszaparancsolta a Napot az égre, s megkegyelmezett az emberi világnak.”